

Nefsinin Kurbanı İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Nisan 2025

Öfkeli lanet öfkeli kusur öfkeli insan.

Lav ettik yasasını sevginin; uzandık kirli düşlere; bıraktık kendimizi tüm azameti iken iblisin nefer(s)i. Bir şiiri şahit tuttuk bir de şirreti soluduk kendimizde ısındığımız cehennem alevlerinde, korunaklı dünyalarımızı sunduk iblise.

Hayattı tuzak kuran madem...

Yasalar çoktan hükmünü yitirmişti zahir.

Bir kuram bildik ömrü ve kurada çıkan ne ise razı gelmedik de.

Hayli yansız sevginin nezaretinde, düşkün mizaçlarını bilinmez tahliye ettik bir düş koridorunda palazlanan acıların da acısını çıkarırken birbirimizden.

Öykündük: hem de nasıl.

Şerh düştük her yeni günü.

Evrildik günbegün, tanıklığında Tanrının, bir kuytuya sığındık görünmez kıldığımız idi sanki benliğimiz ve kaçamadıklarımızla yıkandık ama arınmadık arınamazdık da:

Çok geçti.

Gelip geçenlerden nemalandık sözüm ona. Bakir Tanrısını umudun çaldık ve biteviye çalım attık bilinmezliğin kehanetinde yalpalananlara inat yakardığımız duyulmasın diye Tanrıya.

Meclisin duvarlarında kara laleler bitti. Ruhun lanetine emsaldi her biri.

Zanların kudretinde en ulvi duyguyu men edip, nefreti soluduk anbean.

Katmer katmer zaafarla büründük ilahi acıya ama akıl edemedik sevginin üstün geleceğini.

Bir şiir diktik şehrin ortasına. Şair bildik kendimizi ve methiyeler dizdik tasniflenen duygularla bu kez methiyeler adadık ölü ruhumuza.

Kepaze olmuştuk bir kez... kirli nidaların gözünü bürüyen ne güneşti ne de umut.

Korktuk.

Asabi mizaçlarımızla öldük defalarca.

Dumura uğrayan beyazın şaibeli tanığı idi siyah.

Taptk.

Şeytana taptk.

Ve yalana.

Tapındık.

Tarlalarda gidip geldik nadasa alınmanın rehaveti çöreklenmişken.

Nefsin kurbanı illet ihtiras.

Varlığın fetvası her dokunulmazlık.

Zalimin ve iblisin şerrine lanet.

Şehir idi teyakkuzda olan: tüm insanlığın sığındığı tek şiir.

Sera dünyasında vasıfsız tohumlardık her birimiz. Üreyen ama üretmek nedir, bilmeyen.

Tümleci olmayan hangi ahkâmdı?

Zar tutan hangi kanat? Hangi şaibeli tümsek?

Koruyan ruhun tapındığına delalet şirret kasrında, bir nöbete durduk bir de uyumayı unuttuk.

Bilincin ifratı; aşkın infilakı; kötü tohumların geleceğe inşa etmeyi umduğu nice kehanet; asılsız varlıkların dünyevi yoksunluğuna kılıf geçiren ne çok ihanet, ahkâmların bilemediği evreni, yatay temaların asılı kaldığı göğü bir de tırnaklarını geçiren zehir tüccarları.

Dünya mademki sona adım atıyordu ve mademki kıtasız coğrafyalarda, her kopan kıyamet öncüsüydü mahşerin, ziyadesiyle unutulmanın verdiği o huzursuzluk ile talan etmiştik hem dünün istikbalini hem an'ın yok dercesine öfkesini köpürttüğü.

Zindanlarda büyüyordu çocuklar. Ürkünçlüğün damarlarında dolaşan ne çok zehir soluyordu sona kalan.

Belki öfkenin; belki zulmün; belki hiçliğin teyakuzunu soluyordu yanlı düş bekçileri.

Uyumsuz birliktelikler ve şekli şemali olmayan prototipler yine evrenin salıncağında pışpışlanan yarım yamalak deyişlere yeni bir seçenek sunmak adına.

Tüketenden çıkıp da yola...

Zalimden dem vurup melekleri buyur eden şeytanın sofrasına.

Zemherilerin kucağında yine güneşe öykünen yeni doğan bir tensiye, aşkın sefalete düşkün nidalarında özlem yüklü şafağın sonlanmasına çok yakın...

Zuhur edendi madem dün de takılı kalmışlığımız.

Uykulu gözlerle uyandık yenedünyaya.

Batılında ömrün geçen zamanı yok sayıp gelip geçtiğimiz yollardan asla medet ummayacaktık.

İnşa edilen yenedünyanın bekçileri idik her birimiz ne de olsa son bulan zulmün arkasından masumiyetin titrinde yeni baştan inşa edecektik gezegeni.

Safların saf tuttuğu.

Ruhların kurtuluşunu müjdeleyen umudun ve pembenin yeniden ısıttığı buzulların akan gözyaşlarına sığınmıştık her birimiz.

Birliğin gücüne binaen son bulana dek her saklı kötülük ve müridi, hazırдық sonsuzluğa gölge düşürenleri bizzat sonsuzluğa uğramaya.